

Triumful Celui răstignit

O incursiune în istoria descoperirilor din Noul Testament

Prefață

»Triumful Celui răstignit« - acesta este sensul istoriei descoperirilor din Noul Testament. Hristos, Biruitorul, lasă să strălucească strălucirea Sa cerească în aureole tot mai luminoase. Câștigarea Adunării, mântuirea popoarelor, transformarea universului – acestea sunt trei trepte principale al marșului triumfal al mântuirii aduse de El.

Hristos Însuși este »Cel dintâi rod«, începutul unei omeniri noi, „Celula de bază a lucrării lui Dumnezeu de desăvârșire a lumii”. În ritmuri armonice de veșnicie și perioade, întreaga perioadă de timp a lui Dumnezeu merge în întâmpinarea țintei veșnice. Sfârșitul tuturor lucrurilor este ca începutul lor, Dumnezeu Însuși (1 Corinteni 15, 28).

Privirea acestei interdependențe este misiunea istoriei mântuirii. Ea ne arată planul divin ca unitate în diversitate, ca o scară în trepte care conduce în sus, ca istorie a pământului, care îmbrățișează universul. Ea ne arată însemnătatea fiecărui eveniment al mântuirii, ordinea lui Dumnezeu dealungul perioadelor de timp, scopul tuturor lucrurilor create. În acest sens ea ne ajută să ne ocupăm cu tema noastră: încercarea de a contura „pelerinajul” pe parcursul secolelor a desfășurării mântuirii divine, începând cu mântuirea lumii și până la Ierusalimul ceresc.

În cele ce urmează nu este vorba nicidecum de o prezentare completă. „Lumea n-ar cuprinde cărțile” (Ioan 21, 25). Despre ce poate fi vorba – în special la o temă așa de cuprinzătoare ca aceasta -, este numai prezentarea anumitor principii ale perioadelor de timp nou testamentale, și acestea numai ca o privire de ansamblu și cu limitarea conștientă la cele mai importante, nu o construcție a „învățăturii creștine”, ci punctele de vedere istorice predominante, nicio filozofie istorică a mântuirii, nicio „teologie noutestamentală”, ci simpla prezentare a desfășurării mântuirii în Noul Testament, mai ales „în sensul” evenimentelor mântuirii.

Erich Sauer

Cuprins

Prima parte: Apariția din cer

1. Arătarea Mântuitorului lumii
2. Numele »Isus Hristos«. Funcția întreită
3. Mesajul Împărăției cerurilor
4. Lupta decisivă de pe Golgota
5. Triumful învierii
6. Înălțarea la cer a Biruitorului
7. Deschiderea Împărăției lui Dumnezeu

Partea întâia APARIȚIA DIN CER

Capitolul 1 ARĂTAREA MÂNTUITORULUI LUMII

Evanghelia a apărut pe scena lumii pământești în culmea bucuriei oștirilor cerești. »Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.« Așa a răsunat în orele de noapte pe câmpiile Betleemului-Efrata (Luca 2, 14).

El, pe care părinții Îl așteptau demult, a venit în mijlocul alor Săi ca »nădejdea« (Faptele Apostolilor 26, 6) și »mângâierea lui Israel« (Luca 2, 25). »Dumnezeu descoperit în carne!« Ce taină a evlaviei! (1 Timotei 3, 16). Cei drept, El a venit în chip de rob (Filipeni 2, 7) și sărac lipit pământului; dar exteriorul era numai „cortul” dumnezeirii care locuia în El. Și în țara morții El a rămas „Domnul vieții” (Faptele Apostolilor 3, 15); căci »în El era viața, și viața era Lumina oamenilor« (Ioan 1, 4).

I. Mesajul lui Dumnezeu la cumpăna timpului.

O mărturie întreită a mesagerilor cerești a făcut cunoscut marele eveniment.

1. Hristos – Fiul lui Dumnezeu. Prima vestire a avut loc în Templu, și a fost făcută preotului Zaharia (Luca 1, 8-13). Ea s-a legat imediat de ultima și cea mai mare prorocie a Vechiului Testament (Maleahi 3, 23). Ea vorbea în primul rând de nașterea aceluia care va pregăti drumul, despre „al doilea Ilie”, și spunea că El, al cărui precursor va fi acest „al doilea Ilie”, nicidecum nu va fi mai neînsemnat decât Domnul Dumnezeu lui Israel. El va aduce pe mulți din copiii lui Israel înapoi la Domnul, Dumnezeu lor. Maleahi a văzut în Duhul pe acest Domn și Dumnezeu care se apropia și L-a numit »Domnul oștirilor«, care »va intra deodată în Templul Său« (Maleahi 3, 1). Cât de potrivit a fost, că acest mesaj profetic a fost vestit tocmai în Templu.

2. Hristos – Fiul lui David. Cea de-a doua vestire a fost făcută Mariei, fecioarei evlavioase din casa lui David (Luca 1, 26-38). Îngerul a făcut aici legătura cu făgăduința dată lui David, și anume cu cea mai veche făgăduință, și totodată prima făgăduință, care a fost dată lui David prin prorocul Natan și care caracteriza pe Mesia ca Fiu al lui Dumnezeu și Fiu al lui David (1 Cronici 17, 13; Luca 1, 32). »El va fi mare, și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David« (Luca 1, 32). Și aici mesajul îngerului este minunat de exact acordat la Persoana Omului conceput.

3. Hristos – Mântuitorul. Cea de-a treia vestire a fost făcută lui Iosif. Cu toate că descindea din David, El nu era adevăratul Lui tată, ci era numai tatăl adoptiv, deci era exclusiv un israelit credincios, pocăit, destinat pentru a primi în casa lui pe Salvatorul. De aceea lui i s-a spus ce va face Mesia pentru Israelul credincios, care avea nevoie de salvare. El este »Emanuel«, Cel vestit de prorocul Isaia, »Dumnezeu cu noi« (Isaia 7, 14; Matei 1, 23). »Îi vei pune numele *Isus*, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale« (Matei 1, 21). Aici era vorba de funcția și de lucrarea Salvatorului ca atare. Și tocmai aceasta este cel mai important; căci Hristos nu a devenit Salvatorul, pentru ca să fie Fiul lui Dumnezeu și Fiul lui David, ci El a venit ca Fiu al lui Dumnezeu și Fiu al lui David, ca să devină Salvator. »Isus« - »Domnul este salvare« - este de aceea Numele Lui propriu-zis, este numele direct de persoană umană, și faptul că este Mântuitor constă în Însăși ființa Lui lăuntrică, că El poartă Numele de »Mântuitor«.

Toate cele trei mesaje au fost cuprinse laolaltă în mesajul nocturn al oștirilor cerești de pe câmpiile păstorilor din Betleem:

» Astăzi vi s-a născut un Mântuitor« - aceasta este împlinirea făgăduinței cu privire la Emanuel, dată prin prorocul Isaia și a rânduiei date lui Iosif cu privire la numele Isus -,

»care este Hristos, Domnul« - aceasta este împlinirea mesajului lui Maleahi cu privire la venirea »Domnului, Dumnezeu«, și despre care vorbește Zaharia -,

»în cetatea lui David« - aceasta este împlinirea mesajului lui Natan cu privire la Fiul lui David, și care a fost făcut cunoscut și Mariei.

Cu aceste împătrite mesaje directe din cer, venite prin gura îngerilor, a răsunat împreună cu acestea mult mai armonic mărturia înșeptită, indirectă, a Duhului, venită prin gura oamenilor:

Zaharia, păstorii, Simion și magii din răsărit, iar Elisabeta, Maria și Ana stăteau că făclii luminoase la schimbarea epocii, care au arătat spre Cel care urma să vină, »Soarele care răsare din înălțime« (Luca 1, 78), marele Mântuitor din seminția lui David. Ei au preamărit:

Zaharia – cercetarea din partea lui Dumnezeu (Luca 1, 68),

Păstorii – pe Mântuitorul (Luca 2, 20 compară cu versetul 11)

Magii – pe Împăratul (Matei 2, 11 compară cu versetul 2)

Simion – Lumina lumii (Luca 2, 31),

Elisabeta – binecuvântarea (Luca 1, 41-45),

Maria – îndurarea (Luca 1, 54),

Ana – mântuirea (Luca 2, 38).

II. Întruparea ca fapt istoric

Mișcări uriașe în lumea cerească trebuie să fi precedat apariția Fiului lui Dumnezeu pe pământ. Scriptura dă numai puțin voalul la o parte. Dar ea ne prezintă o discuție, care a avut loc în cadrul Dumnezeirii, un cuvânt, pe care Fiul »la intrarea Lui în lume« l-a spus Tatălui: »Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup; n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfă pentru păcat. Atunci am zis: „Iată-Mă, în sulul cărții este scris despre Mine, vin să fac voia Ta Dumnezeule!”« (Evrei 10, 5-7).

Și apoi a avut loc ceva de neînțeles. Fiul a părăsit splendoarea cerească și a devenit Om, ca noi. Din eternitatea suprapământeană divină a venit de bună voie în starea pământeană omenească. Din caracterul necondiționat și caracterul absolut de dominare asupra lumii al Făpturii divine a venit în caracterul spațial îngrădit al creaturii. »Cuvântul veșnic« a devenit suflet omenesc și a renunțat la autoritatea de stăpânire asupra lumii. Felul de gândire egoist ar putea să considere cu tenacitate că „răpirea” bunurilor străine, nelegitime este bună (Filipeni 2, 6): El, izvorul iubirii, nu a privit nici măcar ceea ce Îi aparținea legitim dintotdeauna, Chipul Său divin și poziția Sa divină, ca bun absolut al Lui, ci a renunțat la el, ca să mântuiască. El »S-a coborât în părțile mai de jos ale pământului« (Efeseni 4, 9), ca să ne mântuiască și apoi să ne ia cu Sine și în Sine în înălțimea cerului. Dumnezeu a devenit Om, ca oamenii să devină ca Dumnezeu. El S-a făcut sărac pentru noi, pentru ca noi să fim îmbogățiți prin sărăcia Lui (2 Corinteni 8, 9).

Apariția lui Hristos este „centrul sufletului” istoriei mântuirii omenirii. Ceea ce a avut loc înainte de această venire, a venit sub perspectiva venirii Lui; ceea ce a are loc după aceea, se petrece numai în Numele Lui. Așa cum sclipirile multicolore ale unei prisme, cu toată diversitatea, sunt totuși reflectări ale uneia și aceleiași lumini, tot așa și istoria descoperirilor, cu toate epocile ei, se bazează pe un principiu unitar al vieții. Hristos Mijlocitorul este Piatra din capul unghiului pentru tot întregul. Lucrarea Sa pe pământ este momentul de cotitură a tot ceea ce are loc, și istoria Persoanei Lui este conținutul real al întregii istorii. Prin aceasta, întruparea lui Hristos este apariția fundamentului divin al lumii, intrarea Domnului istoriei în istoria însăși, și staulul din Betleem, în legătură cu Golgota, este pentru totdeauna

- momentul de cotitură al tuturor timpurilor,
- punctul culminant al dragostei,
- punctul de pornire al mântuirii,
- punctul central al adorării.

Nimeni nu poate să explice cum divinitatea Sa și omenescul Său se unesc în Hristos. Taina umilirii propriei persoane rămâne veșnic de neînțeles. Hristos nu a făcut numai minuni, ci El Însuși a fost o minune. Noi nu înțelegem ce este timpul; este o enigmă pentru noi. Cu mult mai puțin înțelegem ce este veșnicia; ea este o enigmă și mai mare pentru noi. Cum vom putea înțelege enigma enigmelor, unirea celor două taine opuse, „intersecția” acestor două „paralele” în timp, legătura organică armonică dintre nemărginire și mărginire, dintre dumnezeire și omenesc într-o Persoană, în Isus din Nazaret?

III. Întruparea și învierea

Dar ca să putem vedea mai viu însemnătatea mântuirii ca urmare a întrupării, trebuie s-o privim împreună cu învierea Domnului, și anume sub un întreit contrast:

1. Umilința și înălțarea
2. Obținerea mântuirii și desăvârșirea mântuirii
3. Aspectul istoric și aspectul veșnic.

1. Exact așa! Cu toată coborârea din înălțimea cerului, nu întruparea în sine era cea care însemna pentru Fiul Celui Prea Înalt acea umilire extremă, ci venirea Lui în omenirea netransformată, aflată sub urmările păcatului (Romani 8, 3); căci dacă deja întruparea ca atare ar fi fost o umilire din partea Fiului lui Dumnezeu, atunci înălțarea Sa ar fi trebuit să constea nu într-o transfigurare, ci din lepădarea totală a întregii Sale ființe umane! Și totuși, învățătura clară a Sfintei Scripturi este, că în înălțarea Sa la cer Isus Și-a păstrat forma umană, că deci învierea și înălțarea Lui la cer nu includea nimic mai neînsemnat în sine, decât eternizarea ființei Sale umane în formă transfigurată, glorificată, chiar dacă această formă este de neînțeles pentru noi!

Este adevărat, că El a luat »chipul de rob« (Filipeni 2, 7) al omului umilit, dar prin lucrarea de răscumpărare înfăptuită de El, a ridicat și a transfigurat acest chip în așa fel, că el nu mai poate constitui niciun contrast cu slava Sa personală, pe care o are ca Acela care stă la dreapta Tatălui. Căci cu siguranță slava Omului transfigurat Hristos Isus din cer nu este nicidecum mai mică ca aceea pe care »Cuvântul« veșnic a avut-o înainte de a Se întrupa. El Însuși spune: »Tată, proslăvește-Mă la Tine Însuși cu slava, pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea« (Ioan 17, 5).

2. Mai mult chiar. Această rămânere veșnică a Fiului lui Dumnezeu ca Om este chiar condiția indispensabilă pentru desăvârșirea lucrării Sale. Căci numai ca Omul proslăvit putea El să fie »ultimul Adam« (Romani 5, 12-21; 1 Corinteni 15, 21) și »Capul« înălțat (Efeseni 4, 15; Coloseni 2, 19) al »omului nou« (Efeseni 2, 15), al organismului uman răscumpărat de El; Adunarea Sa. Numai așa se putea crea posibilitatea mântuiților »celor ce sunt în Hristos« să aibă parte de părășia organică a »mădulelor trupului« Său (Efeseni 1, 23) cu El, Capul. De aceea rămânerea lui Hristos ca Om este o parte esențială necesară a înălțării Sale, și abia după învierea și înălțarea Sa la cer, minunea de la Betleem este pusă în adevărata lumină biblică.

3. Hristos a devenit om, ca să poată fi »ultimul Adam«. Aceasta este ideea de bază veșnică a apariției Sale în mijlocul creaturii, și în această privință această apariție este transfigurarea Persoanei Sale ca Mântuitor; dar El a devenit Omul smerit, pentru ca pe drumul suplinirii celor

păcătoși să obțină prin suferință slăvile acestui ultim Adam. Aceasta era partea istorică a venirii Sale în lume.

Dar partea istorică era numai drumul realizării planului veșnic. El a venit să slujească și să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți (Matei 20, 28) și în felul acesta, prin »ceasul« Lui de pe Golgota, să mântuiască pentru veșnicie pe toți aceia care ascultă de chemarea Lui la pocăință (Luca 19, 10). În noi însă, prin incorporarea noastră în El - viața noastră (Coloseni 3, 4), Hristosul creșterea ia tot mai mult chip.

Capitolul 2. NUMELE »ISUS HRISTOS«. FUNCȚIA ÎNTREITĂ

»În nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți« (Faptele Apostolilor 4, 12). Ce vrea să se spună prin acest Nume? De ce Mântuitorul se numește tocmai »Isus Hristos«?

I. Numele »Isus«

Acest Nume are un sens întreit:

1. Este numele unei Persoane: »Îi vei pune numele Isus« (Matei 1, 21). Prin faptul că acest nume l-a fost dat în momentul întrupării Fiului lui Dumnezeu, el este totodată și

2. Numele Său în starea de smerenie. Da, numele acesta este așa de legat cu dezbrăcarea de Sine a Domnului, că El îl poartă ca toți ceilalți oameni muritori. De aici devine clar pentru ce Evangheliile vorbesc cel mai mult despre »Isus«, în timp ce epistolele pun pe prim plan titlul »Hristos«. Căci Evangheliile vorbesc despre timpul smereniei Lui, în timp ce epistolele vorbesc despre El ca Cel înălțat și proslăvit, și mântuirea este legată de Numele Isus, iar slava de titlul Hristos. Abia după înviere și înălțarea la cer »Isus« a devenit »Hristos« în adevăratul sens al cuvântului, așa cum spune Petru în ziua cincizecimii. »Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi« (Faptele Apostolilor 2, 36). Așa cum drumul Domnului a mers de la lepădarea de Sine spre slavă, tot așa Noul Testament merge pe același drum: de la »Isus« la »Hristos«. Înțelesul principal al numelui Isus este în sensul propriu al cuvântului: „Iehoșua”, »Domnul este mântuirea«. De aceea el este

3. Numele de mântuire al Mântuitorului lumii. »El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale« (Matei 1, 21). Sub acest aspect el descoperă trei lucruri:

- exclusivitatea mântuirii Sale; căci El și numai El poate mântui (Faptele Apostolilor 4, 12),
- limitele mântuirii Sale; căci El va mântui numai pe »poporul Său« (adică, pe răscumpărații Săi din toate popoarele) – compară cu 1 Petru 2, 9; Tit 2, 14; Faptele Apostolilor 15, 14), și
- adâncimea și lărgimea mântuirii Sale; căci El va mântui nu numai de urmările păcatului – condamnarea și judecata -, ci și de păcate însăși; de robia, domnia și puterea păcatului. El nu este numai Izvorul îndreptățirii, ci și al sfințirii (1 Corinteni 1, 30; Zaharia 13, 1). Toate acestea sunt incluse în numele Isus. De aceea nu este de mirare că tocmai acest Nume este tema cântării de laudă a celor mântuiți în întreaga veșnicie.

Dar care este calea și felul în care Domnul descoperă aceste comori ale Numelui Său Isus? Răspunsul este în titlul Hristos.

II. Numele »Hristos«

În privința aceasta sunt în mod deosebit patru grupe a trei realități, care ne fac cunoscut acest nume:

1. Ungerea întreită în funcție, pe care o găsim în Vechiul Testament,
2. Prezentarea de trei ori a slavei Sale în Noul Testament
3. Legarea întreită a omului prin păcat
4. Lucrarea întreită a lui Hristos Mântuitorul.

1. În timpul Vechiului Testament au fost trei ungeri teocratice principale, ungera marelui preot (Levitic 8, 12; Psalmul 133, 2), ungera împăratului (1 Samuel 10, 1) și ungera prorocului (1 Împărați 19, 16).

Deci, atunci când mijlocitorul mântuirii este prezentat ca »Hristos«; »Mesia«, adică »Unsul«, înseamnă că cele mai mari funcții și demnități ale întregului legământ vechi sunt unite în Persoana Sa, că toate făgăduințele vor fi împlinite pentru veșnicie în El. El aduce, potrivit cu prorocia lui Ieremia referitoare la noul legământ (Ieremia 31, 31-34; compară cu Evrei 8, 8-12),

- o interiorizare a împărăției (2 Corinteni 3, 3),
- o generalizare a funcției de proroc (Ieremia 31, 34a) și
- o desăvârșire veșnică a funcției de preot (Ieremia 31, 34b).

El pune Ființa Sa în cei ce sunt ai Lui și îi face totodată împărați, preoți și martori ai adevărului Său profetic (1 Petru 2, 9; Apocalipsa 1, 6).

2. Domnul nu descoperă dintr-o dată tot conținutul slavei cuprins în titlul Său Hristos, ci în trei trepte mari. El vine mai întâi ca proroc (Deuteronom 18, 15-19), ca »Fiu«, în care »Dumnezeu ne-a vorbit la sfârșitul acestor zile« (Evrei 1, 1-3) și ca Acela care, ca »strălucire a slavei lui Dumnezeu«, ne descoperă Ființa Tatălui Său în chip desăvârșit, așa cum n-au făcut-o niciodată prorocii (Ioan 1, 18; 3, 13).

Și după aceea acest Proroc merge la cruce. El Se lasă încărcat cu păcatele lumii (Ioan 1, 29; 1 Ioan 2, 2), devine Miel de jertfă și totodată Preot (Evrei 9, 12,14,25) și prin Sine Însuși face curățirea păcatelor (Evrei 1, 3).

În cele din urmă este înălțat și Se așează la dreapta Maiestății în înălțimi, și acum Îl vedem, pe Cel care a fost făcut »pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii«, »din pricina morții, pe care a suferit-o«, ca Împărat »încununat cu slavă și cu cinste« (Evrei 2, 9).

3. Dar de ce tocmai o funcție întreită? – Deoarece există o necesitate întreită de mântuire a omului! Deoarece urmașii decăzuți ai lui Adam au fost întreit legați și de aceea trebuiau eliberați de toate aceste trei legături!

Dumnezeu a creat pe oameni, ca ei să fie în creație strălucirea Ființei Sale spirituale, sfinte și fericite. Ca să poată fi o oglindă a spiritualității Sale, El le-a dat mintea, pentru ca să poată fi chipul sfințeniei și dragostei Lui, le-a dat voința, și pentru ca să fie un vas al fericirii, le-a dat sentimentul.

Dar după aceea a venit păcatul. Tot omul a căzut: mintea i s-a întunecat (Efeseni 4, 18), voința a devenit rea (Ioan 3, 19), iar sentimentul lui a devenit nefericit (Romani 7, 24).

4. Lucrarea lui Hristos îl salvează din această întreită stricăciune totală.

Ca Proroc, aduce cunoștința, lumina, eliberează mintea de întunecimea păcatului și instaurează împărăția adevărului.

Ca Preot, aduce jertfa, lichidează vina și prin aceasta conștiința vinovăției, eliberează deci sentimentul de apăsare paralizatoare a nefericirii și a conștiinței care acuză, și instaurează împărăția păcii și bucuriei.

Ca Împărat, stăpânește voința, o călăuzește pe cărarea sfințeniei și instaurează împărăția dragostei și neprihănirii.

În felul acesta titlul Său de Hristos, cu conținutul său întreit al mântuirii, va fi spre desfășurarea și interpretarea Numelui Său, Isus. Mântuitorul este »Isus«, »Salvatorul«, care este »Hristos«, Cel de trei ori uns. Funcția Sa întreită eliberează pe om în cele trei domenii ale sufletului său; mintea, sentimentul, voința. O mântuire deplină, gratis și totală a fost adusă, așa că salvarea nu poate fi mai deplină, decât este.